

dzikiego ptactwa ⁽¹⁾, względnie z art. 6 ust. 2 w związku z art. 7 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾, w ten sposób, że

- a) obszary najbardziej odpowiednie w Austrii pod względem liczby i powierzchni dla zachowania gatunków ptactwa nie zostały prawidłowo sklasyfikowane („Hansag” w kraju związkowym Burgenland) lub rozgraniczone („Niedere Tawern” w kraju związkowym Styria) na podstawie kryteriów ornitologicznych jako obszary specjalnej ochrony zgodnie z art. 4 ust. 1 lub 2 dyrektywy ptasiej i
- b) część sklasyfikowanych dotychczas specjalnych obszarów ochrony nie otrzymała ochrony prawnej spełniającej wymogi określone w art. 4 ust. 1 lub 2 dyrektywy ptasiej lub art. 6 ust. 2 w związku z art. 7 dyrektywy siedliskowej;

— obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG (dyrektywa ptasia) zobowiązuje państwa członkowskie do sklasyfikowania jako obszarów specjalnej ochrony (OSO) wszystkich obszarów najbardziej odpowiednich pod względem liczby i powierzchni dla zachowania gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy oraz do podjęcia odpowiednich działań w odniesieniu do regularnie występujących gatunków wędrownych niewymienionych w załączniku I. BSG powinien otrzymać status prawny, który jest odpowiedni dla zagwarantowania m.in. zachowania i rozmnażania gatunków ptaków wymienionych w załączniku I do dyrektywy oraz rozmnażania, pierzenia i zimowania regularnie występujących gatunków wędrownych niewymienionych w załączniku I. Ponieważ zgodnie z art. 7 dyrektywy Rady 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (dyrektywa siedliskowa) obowiązki wynikające m.in. z art. 6 ust. 2 tej dyrektywy w odniesieniu do OSO zastępują obowiązki wynikające z art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy ptasiej, status ochrony prawnej powinien gwarantować ponadto, że nie dojdzie tam do pogorszenia stanu siedlisk gatunków, dla których obszary te zostały sklasyfikowane, ani do istotnego niepokożenia tych gatunków.

Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tych przepisów prawa wspólnotowego, nie dokonując klasyfikacji obszaru „Hansag” jako OSO, nie wyznaczając granic OSO „Niedere Tawern” zgodnie z wymogami dyrektywy ptasiej i w końcu nie przyznając części sklasyfikowanych dotychczas OSO ochrony prawnej spełniającej wymogi ww. przepisów.

Chociaż Republika Austrii uznaje konieczność sklasyfikowania obszaru „Hansag” jako OSO i wielokrotnie potwierdziła zamiar dokonania takiej klasyfikacji, nie wykonała swojego obowiązku dokonania klasyfikacji przed upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii.

Wyznaczenie granic obszaru „Niedere Tawern” niezgodne z wymogami dyrektywy ptasiej dotyczy z jednej strony niewystar-

czającego uwzględnienia wymaganych siedlisk mornela, a z drugiej strony niewystarczającego uwzględnienia stwierdzonych siedlisk określonych gatunków ptaków leśnych lub gatunków dzięcioła zielonosiwego (*Picus canus*) i jarząbka (*Bonasa bonasia*). Państwa członkowskie mają wprawdzie pewien zakres uznania przy wyborze i wyznaczaniu OSO, jest on jednak ograniczony tym, że klasyfikacja tych obszarów podlega określonym kryteriom ornitologicznym wymienionym w dyrektywie. W szczególności przy wyborze i wyznaczaniu granic OSO państwo członkowskie nie jest uprawnione do uwzględnienia wymogów ekonomicznych, o których mowa w art. 2 dyrektywy ptasiej lub art. 6 ust. 4 dyrektywy siedliskowej.

Jeżeli chodzi o status ochrony prawnej sklasyfikowanych dotychczas OSO w Austrii, dla obszaru, który spełnia kryteria klasyfikacji jako OSO, należy podjąć „specjalne środki ochrony” występującego tam ptactwa, a ponadto należy dokładnie ustalić niezbędne środki ochrony i dostosować je do szczególnych warunków środowiskowych danego OSO i występujących tam gatunków. Zawarte w prawnych instrumentach ochrony specjalne cele ochrony danych gatunków w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy ptasiej względnie specjalne cele ochrony w rozumieniu art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej wraz z koniecznymi konkretnymi działaniami i obowiązkami (zakazy i nakazy) w odniesieniu do danego obszaru muszą mieć również charakter wiążący i być wystarczająco znane. Po sprawdzeniu regulacji obowiązujących w poszczególnych krajach związkowych można stwierdzić, że przewidziany w nich status ochrony prawnej nie odpowiada ww. wymogom i dlatego zgodnie z przepisami dyrektywy ptasiej i siedliskowej nie może być uznany za wystarczający.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-536/07)

(2008/C 51/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Kukovec i R. Sauer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy przepisów art. 7 w związku z art. 11 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (¹), ze względu na to, że miasto Kolonia zawarło ze spółką Grundstücksgesellschaft Köln Messe 15 bis 18 GbR (która w międzyczasie przekształciła się w spółkę Grundstücksgesellschaft Köln Messe 8-11) umowę z dnia 6 sierpnia 2004 r. bez przeprowadzenia przetargu z europejskim ogłoszeniem o zamówieniu, zgodnie z ww. przepisami.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 7 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (zwanej dalej „dyrektywą”) instytucje zamawiające są zobowiązane do przestrzegania określonych procedur przy udzielaniu zamówień publicznych na roboty budowlane. Zasadą jest tutaj stosowanie procedury otwartej lub ograniczonej, a jedynie w drodze wyjątku i w ściśle określonych okolicznościach można zastosować procedurę negocjacyjną. Powstanie prawdziwej konkurencji w dziedzinie zamówień publicznych wymaga ponadto, by zamówienia, których zamierza się udzielić były ogłaszane co do zasady w całej Wspólnocie. Artykuł 11 dyrektywy zawiera właściwe przepisy w zakresie ogłaszania.

Skarga dotyczy zamówienia na roboty budowlane, którego miasto Kolonia udzieliło prywatnej spółce inwestycyjnej, nie przestrzegając obowiązujących procedur, w szczególności w zakresie ogłaszania. Przedmiotem zamówienia była budowa czterech nowych hal wystawowych do użytku przez KölnMesse GmbH, prywatną spółkę, w której większość udziałów ma miasto Kolonia. Zgodnie z zaskarżonym zamówieniem na roboty budowlane spółka inwestycyjna zobowiązana jest do budowy nowych hal wystawowych i przylegających pomieszczeń zgodnie ze szczegółowymi specyfikacjami. Miasto wynajęło te budynki na czas określony wynoszący 30 lat za czynsz wynoszący w sumie ponad 600 mln EUR. W ramach umowy podnajmu miasto ma oddać następnie te budynki do użytku organizatorowi targów, przedsiębiorstwu KölnMesse GmbH.

Zdaniem Komisji mamy do czynienia z zamówieniem publicznym na roboty budowlane, którego należało udzielić zgodnie z dyrektywą, w ramach postępowania przetargowego i z europejskim ogłoszeniem o zamówieniu. Po pierwsze, jako wspólnota terytorialna, miasto Kolonia jest instytucją zamawiającą w rozumieniu dyrektywy. Ma zatem obowiązek przestrzegania przepisów dyrektywy dotyczących procedur przetargowych w zakresie objętych nią zamówień. Po drugie, mimo określenia umowy jako „umowa najmu” i pozornego pierwszeństwa norm z zakresu prawa do korzystania (odpłatnie) z rzeczy,

omawianą umowę należy zdaniem Komisji uznać za zamówienie publiczne na roboty budowlane w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy z powodów przedstawionych poniżej.

Wspólnotowa definicja zamówienia publicznego na roboty budowlane obejmuje również zamówienia mające na celu przyznanie prawa do korzystania z budynku, który jeszcze nie istnieje, lecz który instytucja zamawiająca określiła szczegółowo w specyfikacji warunków zamówienia. Z uwagi na to, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału zamówienie składające się z różnych części należy kwalifikować według jego głównego przedmiotu, fakt, że omawiane zamówienie ma w nazwie „umowa najmu” i że może ono nawet zostać za taką umowę uznane zgodnie z prawem niemieckim, jest nieistotny dla oceny względem dyrektywy.

W odniesieniu do omawianego zamówienia z okoliczności o charakterze gospodarczym i związanych z jego udzieleniem wynika, że przy zawieraniu głównej umowy stronom chodziło przede wszystkim o wybudowanie hal wystawowych zgodnie z określonymi przez Kolonię specyfikacjami. Główny aspekt zamówienia dotyczy finansowania budowli, za którą świadczenie wzajemne jest oddalone w czasie. Pod względem gospodarczym umowa prowadzi do tego samego rezultatu, jak udzielenie zamówienia na wzniesienie budowli.

To, czy instytucja zamawiająca stanie się czy nie właścicielem budowli, która ma zostać wzniesiona, czy zamierza korzystać z niej sama, czy też oddać do użytku publicznego lub określonych podmiotów trzecich jest również nieistotne z punktu widzenia przepisów dyrektywy.

Prawo do korzystania z rzeczy jest w niniejszym przypadku zwykłym następstwem tego, że prywatna spółka będąca inwestorem jest właścicielem terenu (a zatem, na mocy niemieckiego prawa, budynków, które są na nim wzniesione). Fakt, że spółka KölnMesse GmbH będzie później korzystać z hal wystawowych nie zmienia w niczym faktu, że miasto Kolonia jest jedynym partnerem umownym spółki inwestycyjnej, a zatem jednym podmiotem, wobec którego spółka ta jest odpowiedzialna za właściwe wykonanie swoich zobowiązań.

Ponieważ nie można doszukać się żadnych okoliczności uzasadniających w niniejszym przypadku udzielenia zamówienia z wolnej ręki bez uprzedniego ogłoszenia, Komisja zmuszona jest uznać, że ze względu na to, iż miasto Kolonia, jako instytucja zamawiająca, udzieliło omawianego zamówienia bez uprzedniego ogłoszenia o zamówieniu, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 1999, str. 54.